

Ігор Ярославович СКОЧИЛАС
народився 5 квітня 1967 р. в с. Рудки (тепер Цигани) Боршівського району Тернопільської області в сім'ї інтелігенції: мати – вчителька біології, батько – інженер. Із 1974 по 1984 р. навчався в середній школі. Впродовж 1984–1991 рр. був студентом історичного факультету Львівського державного університету ім. Івана

Франка, який закінчив з відзнакою. У 1985–1987 рр., перервавши навчання, проходив військову службу й отримав звання старшини запасу.

1989 року одружився з однокурсницею Іриною Назар, котра стала для нього надійною опорою в житті та однодумцем у професійній сфері. Разом виховали доньку Соломію.

Від 1991 р. Ігор Скочилиас працював у Державному архіві Тернопільської області: спершу архіваріусом II категорії, а в 1992–1993 рр. – старшим науковим співробітником. У цей час також співредактор науково-краєзнавчого збірника “Літопис Боршівщини”.

У 1993 р., на запрошення відомого українського історика Ярослава Романовича Дашкевича, почав працювати у Львівському відділенні Інституту української археографії АН України (згодом Львівське відділення Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України) на посаді провідного археографа. 1998 року переведений на посаду наукового співробітника, 2002 р. – старшого наукового співробітника, у 2011–2012 рр. – провідний науковий співробітник. Протягом 1996–2007 рр. – також науковий співробітник Інституту історії Церкви Українського католицького університету.

1999 року під керівництвом Я. Дашкевича захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю “Джерелознавство, історіографія та спеціальні історичні дисципліни” на тему: “Протоколи генеральних візитаций Львівської єпархії 1730–1733 рр. як історичне джерело”.

У 2007 р. отримав учене звання старшого наукового співробітника (доцента) НАН України. 2011 року здобув науковий ступінь доктора історичних наук зі спеціальності “Історія України”, захистивши дисертаційну працю

“Галицька (Львівська) єпархія XII–XVIII століть: організаційна структура та правовий статус”.

Постійно підвищував свій науковий рівень, проходячи неодноразові наукові стажування за кордоном – у Польщі (1995, 1998, 2001, 2007, 2010, 2011, 2015) та Італії (2013). Був учасником Міжнародної гуманітарної школи Центрально-Східної Європи (Польща, 1996, 2000–2001), Унівської богословської школи у Святоуспенській лаврі (с. Унів Львівської обл., 1996, 2007), Літньої італомовної школи Вишого інституту релігійних студій ім. Святого Франциска (Італія, 1999, 2001–2003), Літньої школи Осередку досліджень античної традиції Варшавського університету (Польща, 2006) та УКУ “Рим між Сходом і Заходом” (Італія, 2006).

Діяльний член багатьох академічних і громадських організацій – історико-краєзнавчого товариства “Джерело” (м. Боршів Тернопільської обл.) (з 1992, співзасновник), Наукового товариства ім. Шевченка в Україні (з 1992), Українського геральдичного товариства (з 1993), Українського богословського наукового товариства (з 1998), Історичної комісії НТШ в Україні (2002–2010, голова), Комітету захисту архівів (Київ, Львів) (2005–2006), Міжнародної комісії з історії християнства (Лондон, Париж) (з 2007), Робочої дослідницької групи австрійської фундації “Pro Oriente” (Відень, Київ) (2008–2010), Наукової експертної ради “Мистецького Арсеналу” (Київ) (2011–2013), Спеціалізованої вченої ради Д 35.222.01 Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України та Інституту народознавства НАН України, спеціальність 07.00.01 “Історія України” (з 2012), Комісії польсько-українських культурних зв'язків Польської академії наук (Варшава, Люблін) (з 2014), Редакційної ради дослідницької програми “Atlas Fontium Antiquae Poloniae” (Варшава) (з 2014), Експертної комісії з історії Міністерства освіти і науки України (з 2015), Професорської колегії Українського вільного університету (Мюнхен) (з 2015).

Учасник численних національних та міжнародних науково-дослідницьких і науково-видавничих проєктів і програм за підтримки Фонду катедр українознавства Українського наукового інституту Гарвардського університету (США) (1999, 2005), Американської ради вчених товариств (США) (2000–2001, 2003–2004), фундації “Renovabis” (Німеччина) (2004–2006), Міністерства України у справах родини, молоді і спорту з опрацювання джерел з історії України, що зберігаються в Російській Федерації (2006–2007), Інституту Центрально-Східної Європи спільно з Фундацією духовної культури пограниччя (Польща) (2006–2008), Канадського інституту українських студій Альбертського університету (2007–2008), Інституту Центрально-Східної Європи (2012–2014), фундації “Kirche in Not” (2015–2017), Міністерства освіти і науки України та Міністерства національної і культурної спадщини Литви (2016–2017). Від 2013 р. – керівник Міждисциплінарної наукової програми УКУ “Київське християнство”, в межах якої було проведено низку наукових семінарів, конференцій, експедицій, опубліковано монографії, збірники документів тощо. Очолював також навчально-дослідницьку програму Гуманітарного факультету УКУ “Історія України доби тоталітаризму” (2012–2016), навчально-історичну експеди-

Пам'яті доктора історичних наук, професора Ігоря Скочиляса

цію “Гораєць” (Підкарпатське воєводство, Польща) (2013–2016), публічний проєкт “Соборна Україна та Київська традиція” (з 2015, співкоординатор) та ін.

За свій фундаментальний внесок у розбудову національної й світової історичної науки отримав низку нагород: 2011 р. – відзнака НАН України та Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України “За вагомий внесок у розвиток науки, активну науково-організаційну роботу” та Львівської архієпархії УГКЦ “За дослідження історії Української Греко-Католицької Церкви”; 2014 р. – нагорода ректора Українського католицького університету “За виняткові досягнення у наукових дослідженнях”; 2015 р. – дві нагороди за публікацію монографії “Kościoły wschodnie w państwie polskoliteńskim w procesie przemian i adaptacji: metropolia kijowska w latach 1458–1795” – “Feniks” Товариства католицьких видавців (у категорії “Церковні науки”) і в рамках 55-го Конкурсу Польського товариства книговидавців (як “Найкраща книжка 2014 р.” в номінації “Наукові та науково-популярні книги (гуманітаристика)”); 2016 р. – Олександрівська премія родини Гудзяків “Ad fontes”.

У 2010 р. розпочалася нова сторінка діяльності Ігоря Скочиляса – викладацька. У 2010–2016 рр. він декан Гуманітарного факультету Українського католицького університету. У цей період виконував також обов'язки завідувача кафедри нової і новітньої історії України (2013–2015), був професором кафедри нової і новітньої історії України (з 2015), а в 2016 р. став проректором УКУ з наукової

Ігор Скочиляс презентує видавничу серію «Київське християнство». XIX Міжнародна наукова конференція «Історія релігій в Україні», пленарне засідання, 2019 р.

роботи. Робота в УКУ давала змогу поєднувати наукові зацікавлення і педагогічну працю. Науковий талант, глибокі знання предмету й уміння їх подати своїм вихованцям зробили І. Скочилася улюбленцем молоді, прикладом для наслідування. Захоплення колег та студентів викликали і його високі моральні якості – принциповість, порядність, відповідальність, академічна добросовісність, надзвичайна працьовитість, активна громадянська позиція (учасник Помаранчевої революції та Революції гідності, з початку російсько-української війни – організатор і безпосередній виконавець різних волонтерських ініціатив), а також та особлива відкритість, доброта, людяність, постійна готовність підтримати, допомогти, що дедалі більше розширювала коло його особистого й професійного спілкування. Перебуваючи багато років на керівних посадах, він вдало поєднував роботу викладача, адміністратора та дослідника.

Учений очолив цілий дослідницький напрямок, присвячений історії Київської Церкви та її унійній традиції. Запровадив у науковий дискурс історіографічні концепти “*Slavia Unita*” та “Київська традиція”. Своїми науковими студіями, ґрунтованими на глибокому осмисленні архівних джерел, сприяв порозумінню та співпраці між українськими Церквами. У межах провадженого істориком проєкту “Київське християнство” силами невеликого гона співпрацівників та учнів шороку на світ з’являлося кілька нових книг. Розширюючи географію досліджень, І. Скочилася зумів налагодити контакти з науковцями Литви й Польщі через ретельне й усебічне вивчення спільної історичної спадщини, не оминаючи і болісних та контroversійних тем.

Із музеєм Історії релігії Ігор Скочилася почав співпрацювати з 2010 р. Став членом редакційної колегії наукового збірника “Історія релігій в Україні”, співорганізатором конференцій, організатором круглих столів, презентацій видань тощо. Фаховий, ширий, доброзичливий... Таким запам’ятається нам усім по численних зустрічах нашої редколегії...

Дякуємо за плідну співпрацю. Сумуємо і пам’ятаємо.

Ірина Орлевич

Від Інституту релігієзнавства –
філії Львівського музею історії релігії